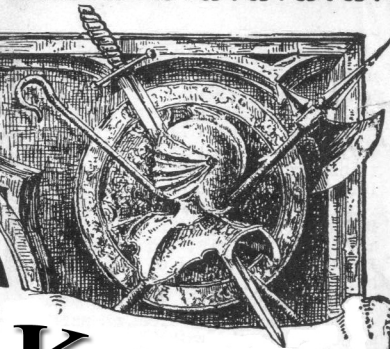
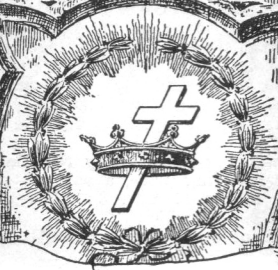
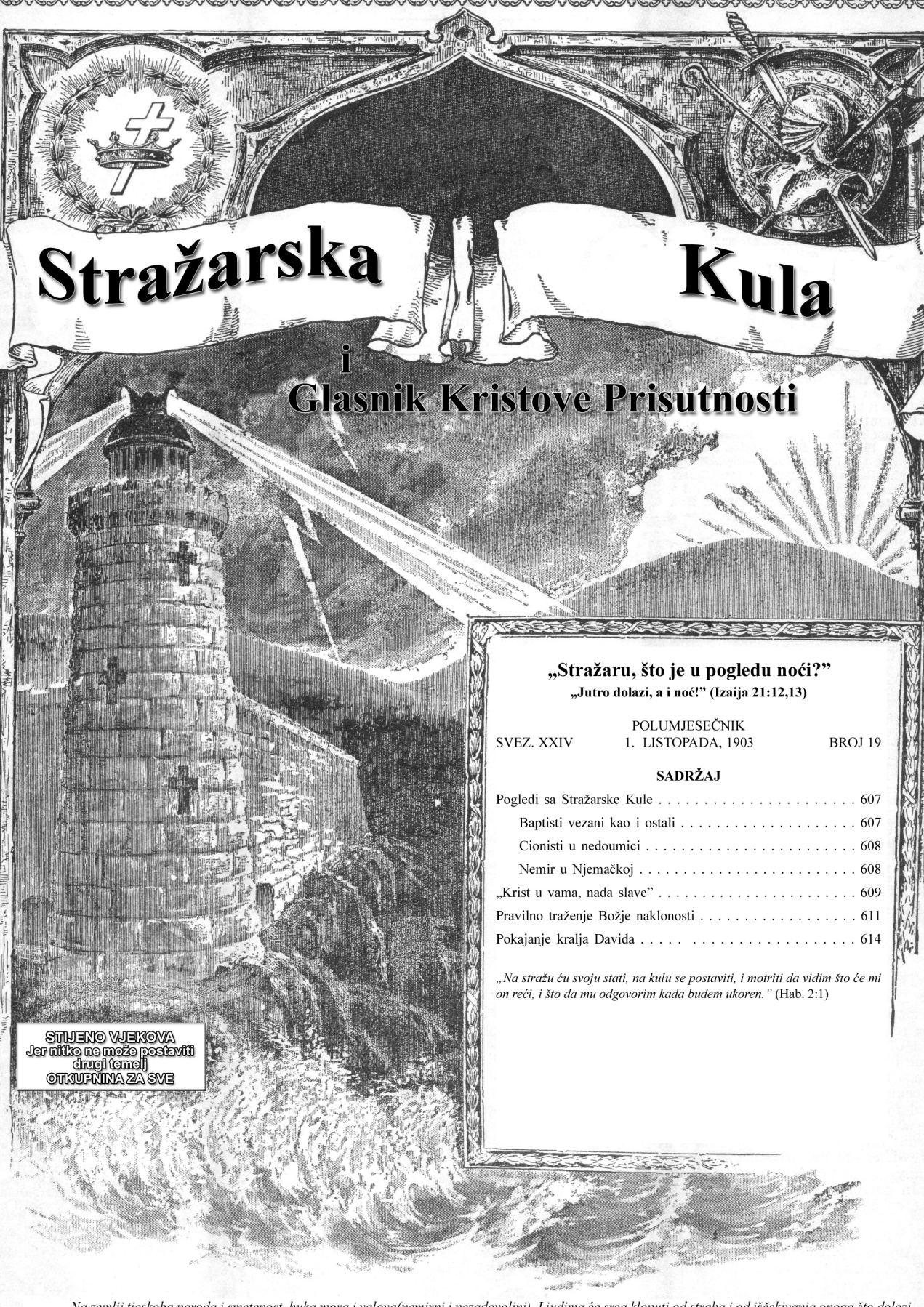
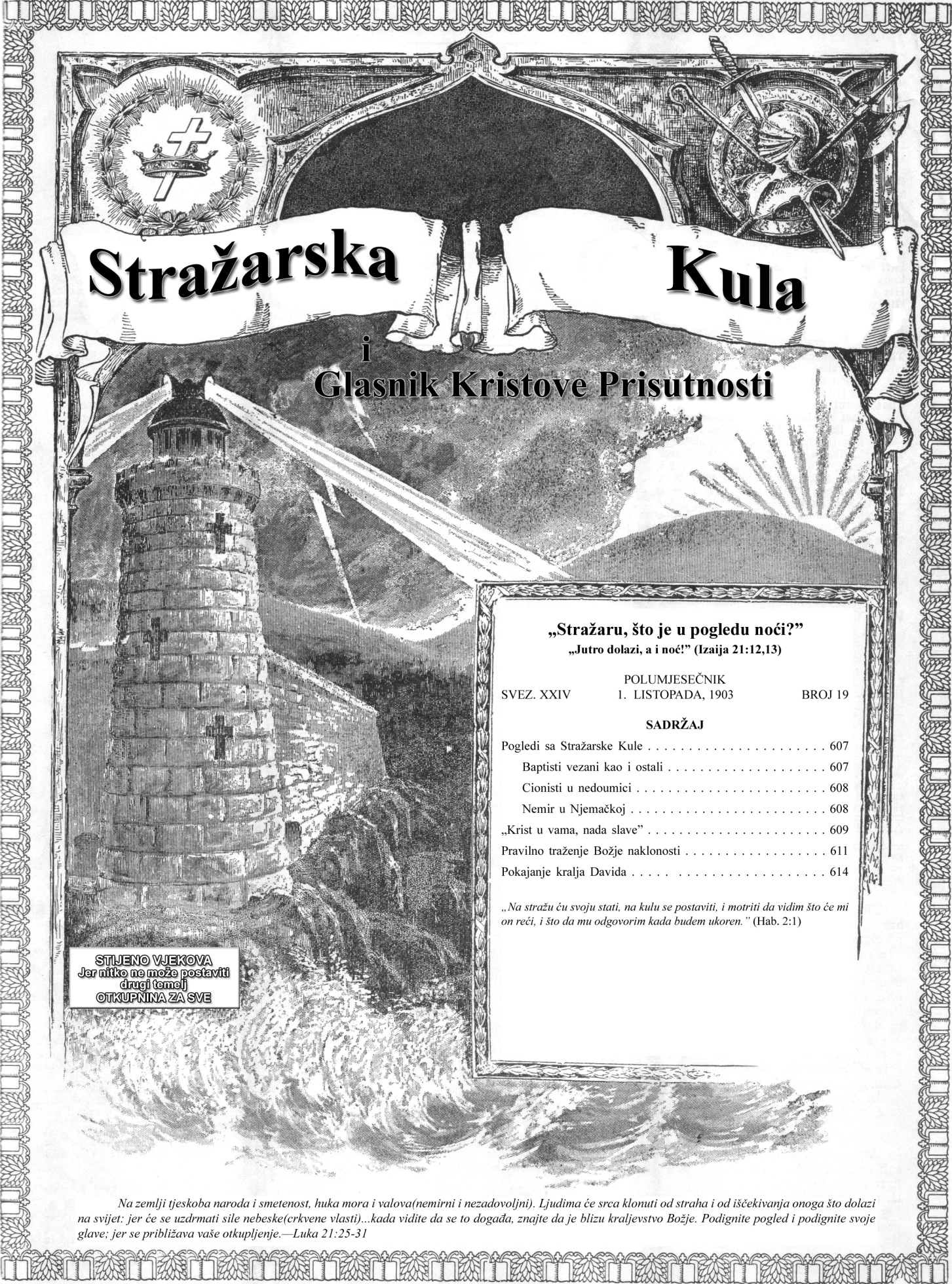

Stražarska

Kula

i
Glasnik Kristove Prisutnosti

„Stražaru, što je u pogledu noći?”

„Jutro dolazi, a i noć!” (Izaija 21:12,13)

SVEZ. XXIV

POLUMJESEČNIK
1. LISTOPADA, 1903

BROJ 19

SADRŽAJ

Pogledi sa Stražarske Kule	607
Baptisti vezani kao i ostali	607
Cionisti u nedoumici	608
Nemir u Njemačkoj	608
„Krist u vama, nada slave”	609
Pravilno traženje Božje naklonosti	611
Pokajanje kralja Davida	614

„Na stražu ću svoju stati, na kulu se postaviti, i motriti da vidim što će mi on reći, i što da mu odgovorim kada budem ukoren.” (Hab. 2:1)

STIJENO VJEKOVA
Jer nitko ne može postaviti
drugi temelj
OTKUPNINA ZA SVE

Na zemlji tjeskoba naroda i smetenost, huka mora i valova(nemirni i nezadovoljni). Ljudima će srca klonuti od straha i od iščekivanja onoga što dolazi na svijet: jer će se uzdrmati sile nebeske(crkvene vlasti)...kada vidite da se to događa, znajte da je blizu kraljevstvo Božje. Podignite pogled i podignite svoje glave: jer se približava vaše otkupljenje.—Luka 21:25-31

OVAJ ČASOPIS I NJEGOV SVETI ZADATAK

Ovaj časopis je jedan od glavnih faktora ili instrumenata u sistemu Biblijske Pouke, ili „Bogoslovnog Proširenja,” koje je sada predstavljeno u svim dijelovima civiliziranog svijeta po WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY, ovlaštenog 1881, „Za Promicanje Kršćanske Spoznaje.” On ne služi samo kao učionica gdje se Istraživači Biblije mogu sastati na studij Božanske Riječi, nego također i kao kanal komunikacije kroz kojeg se do njih može doći sa obavijestima o Kongresima Društva i o dolasku putujućih predstavnika nazvanih „Putujući starješine,” i biti osvježeni sa izvještajima o Kongresima.

Naše „Berejske Pouke” su tematska ponavljanja ili pregledi STUDIJA koje je naše Društvo izdalo, većinom ugodno uređene, i vrlo korisne svima koji bi zaslužili jedini počasni stupanj kojeg Društvo odobrava, naime, *Verbi Dei Minister* (V.D.M.), koji, kada ga se prevede na hrvatski glasi: *Sluga Božanske Riječi*. Naše obrađivanje Međunarodnih Pouka Nedjeljne Škole je posebno za starije Istraživače Biblije i Učitelje. Neki to obilježje smatraju neophodnim.

Ovaj časopis čvrsto brani jedini pravi temelj Kršćanske nade koji je sada tako općenito negiran – Otkupljenje kroz dragocjenu krv „Čovjeka Krista Isusa, koji je dao sebe kao *Otkupninu* [odgovarajuću cijenu, zamjenu] za sve.” (1. Pet. 1:19; 1. Tim. 2:6) Gradeći na tom sigurnom temelju sa zlatom, srebrom i dragocjenim kamenjem (1. Kor. 3:11-15; 2. Pet. 1:5-11) Riječi Božje, njegov daljnji zadatak je da „svima rasvijetli što je zajedništvo tajne koja od početka svijeta bijaše skrivena u Bogu...da sada crkvi bude obznanjena mnogovrsna mudrost Božja...koja u drugim naraštajima nije bila obznanjena ljudskim sinovima kao što je sada obznanjena.” (Efež. 3:5-9,10)

Oslobođen je utjecaja bilo koje organizacije, sekte ili ljudskog učenja, dok nastoji sve više i više dovesti svaki svoj izričaj u što potpuniju podložnost volji Božjoj u Kristu, kako je izražena u Svetom Pismu. Prema tome časopis je slobodan objaviti odvažno sve ono što je Gospodin rekao – u skladu sa Božanskom mudrošću koja nam je data da to razumijemo. Naš stav nije dogmatičan, nego uvjeren; jer mi znamo što tvrdimo, koračajući sa bezuvjetnom vjerom po sigurnim Božjim obećanjima. Povjerali smo mu pouzdanje, da bude korišten jedino u Njegovoj službi; otud naše odluke u odnosu na ono što se može i što se možda neće pojaviti na njegovim stranicama da to mora biti u skladu s našom prosudbom onoga što je Njemu ugodno, učenjem Njegove Riječi, za izgrađivanje Njegovog naroda u milosti i spoznaji. I mi ne samo da pozivamo nego mi potičemo naše čitatelje da si dokažu sve izjave iz časopisa s nepogrešivom Riječju na koju se stalno ukazuje, kako bi se olakšalo takvo ispitivanje.

Za nas Biblija jasno uči:

DA JE CRKVA „HRAM” ŽIVOG BOGA – njegova „građevina,” čija gradnja traje cijelo Evandeosko doba – otkad je Krist postao Otkupitelj svijeta i „glavni kamen” ovog hrama kroz kojega će kad bude završen Božji blagoslovi doći svim narodima i oni će imati pristup Njemu. – 1 Kor.3:16, 17; Ef. 2:20-22; 1 Moj. 28:14; Gal.3:29

DA SE U MEĐUVREMENU NASTAVLJA KLESANJE, OBLIKOVANJE I POLIRANJE posvećenih vjernika u Kristovo djelo pomirenja, i kada posljednji od tog „živog kamenja”, „izabranog i dragocjenog” bude bio spreman, Veliki Graditelj će ih sve dovesti k sebi kroz prvo uskršnuće; i hram će biti ispunjen slavom i biti će mjesto sastajanja Boga i ljudi tijekom Milenija. – Otkr. 15:5-8

DA JE TEMELJ NADE ZA CRKVU I SVIJET zasnovan na činjenici da je Isus Krist, milošću Božjom, okusio smrt za svakoga, „otkupnina za sve” i da će on biti „istinita svjetlost, koja obasjava svakoga čovjeka i koja dolazi na svijet” u određeno vrijeme. – Hebr. 2:9; Ivan 1:9; 1 Tim. 2:5,6

DA JE NADA CRKVE da će biti poput svog Gospodina, „vidjeti ga kakav doista jest”, biti „sudionikom božanske prirode”, i imati udjela u njegovoj slavi kao sunasljednici. – 1 Ivan 3:2; Ivan 17:24; Rim.8:17; 2 Pet.1:4

DA JE SADAŠNJI ZADATAK CRKVE usavršavanje svetaca za buduće djelo službe; razvijanje u sebi svake milosti; biti Božji svjedok svijetu; i pripremiti se da budu kraljevi i svećenici u sljedećem dobu. – Ef. 4:12; Mat. 24:14; Otkr. 1:6; 20:6

DA JE NADA ZA SVIJET milenijsko kraljevstvo u kojemu će svi dobiti priliku biti blagoslovljeni spoznajom i svim drugim – vraćanje svega onog što je Adam izgubio, svima koji to prihvate i koji budu bili poslušni, iz ruku njihovog Otkupitelja i njegove proslavljene Crkve – dok će svi nepopravljivi biti zauvijek uništeni. – Djela 3:19-23; Iza. 35

POGLEDI SA STRAŽARSKE KULE

Baptisti vezani kao i ostali

Citiramo iz Texas Baptist-Heralda kako slijedi:

„Prof. M'Glothlin sa sjemeništa u Louisvillu, u govoru u Savannahu o 'Eklezijasticizmu', izrekao je ove pravovremene riječi:

'Eklezijasticizam stalno teži povećanju crkvene mašinerije i centralizaciji u rukama klera. Sada je cjelokupna tendencija vremena, među većinom drugih denominacija kao i među baptistima, povećati važnost laika u denominacijskom životu. Rado ga postavljamo za voditelja naših udruga, naših državnih konvencija, pa čak i Južne baptističke konvencije. Počinjemo ga postavljati na čelo naših denominacijskih koledža, a jedini razlog zašto ne igra još veću ulogu u našim crkvenim poslovima je naša nesposobnost da ga na to potaknemo. Među našim propovjednicima nema sklonosti da prigrabe vlast ili da čak zadrže ono što već imaju. Oni rade na tome da unaprijede laika. Ovdje nema eklezijasticizma.'

'Ali što je s povećanjem mašinerije? Ovdje imamo drugačiju priču. Rane su crkve bile jedine kršćanske organizacije koliko nam je poznato. Bile su potpuno neovisne jedna o drugoj, bez ikakve veze osim one koja dolazi kroz jedinstvo u vjeri i praksi. Isto je vrijedilo i za baptističke crkve u Americi gotovo cijelo stoljeće. Prva baptistička crkva u Americi osnovana je 1639. godine, a prva udruga 1707. godine. Pokret za organiziranje crkava u udruge naišao je na odlučan otpor, ali rad je napredovao, i do početka 19. stoljeća bilo je malo crkava koje su još uvijek stajale izvan udruga. Glavni motivi za ove organizacije bili su želja za boljim otporom državnim crkvama, osiguranje doktrinarnog slaganja i provođenje lokalnog misionarskog rada.'

'S 19. stoljećem započeo je veliki pokret inozemnih misija i s njim potreba za većim organizacijama. Godine 1814. osnovana je prva nacionalna organizacija, sadašnja Misionarska unija. Kasnije su organizirane još dvije nacionalne organizacije, Društvo za domaće misije i Američko baptističko izdavačko društvo. Kao rezultat istog tog pokreta, u kombinaciji s velikim obrazovnim pokretom, državne organizacije počele su se formirati oko 1820. godine. Sadašnja baptistička organizacija dovršena je formiranjem Južne baptističke konvencije 1845. godine. Sve, ili gotovo sve, ove organizacije naišle su na najodlučniji otpor pod izgovorom da nisu biblijske i da ugrožavaju ili uništavaju neovisnost crkava. Nije čudno da je postojala bojazan. Nikada u povijesti kršćanstva nije bilo tako brzog napretka u organizaciji kao u 138 godina, od 1707. do 1845. Baptisti postoje u Sjedinjenim Državama oko 264 godine, i mora se priznati da imamo daleko više crkvene mašinerije nego što su je kršćani imali 264 godine

nakon Kristove smrti. Iz jednostavne baptističke crkve u Rimu izrasla je velika Rimokatolička crkva koja svojim zagrljajem obuhvaća svijet! Jesmo li na istom putu? Do sada smo išli vrlo brzim tempom; hoćemo li stati ili će se organizacije nastaviti povećavati? Brzo smo povećali naše organizacije, ali treba primijetiti dvije stvari koje čine situaciju manje ozbiljnom nego što se na prvi pogled čini. Prije 294. godine uvedeno je krštenje dojenčadi i crkve su bile jako korumpirane; i drugo, lokalna je crkva izgubila svoj značaj i neovisnost. Mi baptisti, uz sve naše povećanje mašinerije, ostali smo vjerni apostolskoj koncepciji neovisne crkve regeneriranih ljudi. Novi zavjet je naš ideal. I u tome je naša sigurnost za budućnost.'"

Ne možemo se složiti s urednikom Baptist-Heralda da su ove riječi pravovremene. One su prilično zakašnjele. Naši dragi baptistički prijatelji već su izgubili svoju slobodu u eklezijasticizmu. U svakom praktičnom smislu sada su vezani jednako kao i ljudi drugih denominacija, ali toga nisu svjesni i vole svoje lance. Pitate se, kako to? Odgovaramo da je ropstvo došlo kroz pogrešku svećeničkog ređenja. Umjesto da priznaju, kao i mi, da ste „svi vi braća” i da su svi koji su pomazani svetim duhom pomazani za propovijedanje, svaki u skladu sa svojim talentima i prilikama, baptisti su priznali, kao dodatno potrebno, i ljudsko ređenje. Propovjednici su to uzeli u svoje ruke, dajući time naslutiti da je Crkva sposobna izraziti Božju volju u odabiru vlastitog pastora, ali da su „braća” toliko inferiorna da njihova punomoć, imenovanje ili priznanje ne bi bilo dovoljno bez svećeničkog odobrenja ili ređenja.

Ovaj ključ u rukama baptističkih klerika učinio ih je gospodarima i vladarima Baptističke crkve, na njezinu veliku štetu. Pod njihovim svećeničkim udugama brojne neovisne skupštine, poput onih koje su organizirali apostoli, spojene su u denominaciju koju ti klerici kontroliraju – njezino vjerovanje i sve ostalo. Kako to? Zato što svaka crkva koja nije članica Udruge ne bi imala status baptističke crkve. A ako je član Udruge, za svog pastora ne može imati nikoga koga drugi klerici ne prihvaćaju. Stoga, pastori moraju biti izabrani iz svećeničkog staleža te moraju biti osobno i doktrinarno prihvatljivi drugim baptističkim propovjednicima.

Propovjednici, imajući svu vitalnu moć i autoritet, stoga si mogu priuštiti da guraju svoje inferiorne „laike” u odbore, predsjedništva itd. Propovjednici samo jačaju svoju vlast osiguravajući lojalnost vodećih ljudi denominacije, financijski i na druge načine, po tako niskoj cijeni. Očito je da pisac osjeća opasnost u budućnosti, ali jednako je očito da se raduje baptističkom ropstvu i grli njezine lance kao nešto vrlo dragocjeno. Baptistička sloboda je prazno hvalisanje –

jednako besmisleno i neistinito kao i ona druga tvrdnja, da je rana Crkva plovila pod imenom baptisti. Crkva koju su osnovali naš Gospodin i apostoli nije nosila sektaško ime. Baptisti, kao i drugi, trebaju poslušati posljednju Učiteljevu zapovijed iz Otkrivenja 18:4.

Cionisti u nedoumici

Na posljednjem Cionističkom kongresu predsjednik Društva podnio je dva važna priopćenja. Jedno je bilo od britanske vlade, koja je Društvu nudila zemlju i ostalo u istočnoj Africi pod povoljnim uvjetima, sličnim onima koje uživa Kanada – uz razumijevanje da će suverenitet Velike Britanije biti priznat. Prijedlog je povoljno razmotren od strane većine na Kongresu i imenovan je odbor od devet članova da ispita izvedivost prihvatanja prijedloga. Međutim, značajna i utjecajna manjina odlučno se protivila čak i razmatranju tog pitanja, izjavivši da su sredstva Društva osigurana uz razumijevanje da su namijenjena za ponovno uspostavljanje Židova u Palestini, a ne negdje drugdje, te da bi se trebali protiviti korištenju ijednog penija u drugim kolonizacijskim planovima, bez obzira na to koliko ružičasti bili. Privremeno su napustili Kongres kao znak svojih snažnih osjećaja o toj temi.

Drugo važno priopćenje bilo je od ruske vlade. Jasno je izrazilo simpatije prema cionističkom pokretu kako je prvotno pokrenut, jer se nadalo da će tako Rusija biti oslobođena svoje židovske populacije te problema, nemira i ostalog što je s time povezano. Međutim, jednako jasno je izrazilo nesimpatije prema kasnijem razvoju cionizma u nacionalni ili politički pokret, jer je to imalo uznemirujući učinak na Židove koji žive u Rusiji i težilo ih je učiniti neprijateljima njihove matične vlade i susjeda. Pogledi jednog židovskog pisca i istaknutog cionista su zanimljivi i slijede:

POGLEDI G. ISRAELA ZANGWILLA

„Gledano samo s prozaične strane, cionizam nipošto nije vizionarski plan. Okupljanje Židova u Palestini samo je pitanje vremena – već sada čine trećinu njezina stanovništva – i bolje je da budu okupljeni tamo pod vlastitim zakonima i religijom te blagim suverenitetom sultana, nego pod polubarbarskim ograničenjima Rusije ili Rumunjske, izloženi povremenim narodnim izgredima. Istina, Palestina je uništena zemlja, a Židovi su slomljen narod. Ali ni jedno ni drugo nije nepopravljivo. Palestini treba narod; Izraelu treba zemlja. Ako bi, regenerirajući Svetu zemlju, Izrael mogao regenerirati sebe, kako bi svijet mogao biti išta drugo nego dobitnik? U rješavanju problema Azije, koji je naslijedio problem Afrike, Izrael bi mogao igrati nebeznačajnu ulogu. Već je kolonija Richon le Zion dobila zlatnu medalju za svoja vina na Pariškoj izložbi

– što nije pristrano u korist Židova. Možemo biti sigurni da će se duhovno vino Judeje ponovno izljevati na isti način – ta dragocjena berba koju je svijet pio toliko stoljeća. I, kako bi znanstvene aktivnosti kolonizacijskih društava utrle put za pastoralnu i komercijalnu budućnost Izraela u vlastitoj zemlji, tako bi se rabinski napjevi u prašnjavim sobama pokazali samo nesvjesnom stoljetnom pripremom za jeruzalemsko sveučilište.

Ali Palestina pripada sultanu, a sultan odbija dati željenu judejsku povelju, čak i za ponuđene milijune. Je li to presudno? Ne; to je jednako nevažno kao i to što cionisti ne bi mogli platiti te milijune ako bi ih iznenada zatražili. Nisu prikupili dva i pol milijuna dolara. Ali ima dovoljno milijunaša koji bi priskočili u pomoć kad bi povelja bila ponuđena cionistima. Nije vjerojatno da bi se Rothschildi voljeli vidjeti zbačenima iz svog poznatog vodstva u autoritetu i dobročinstvu. Niti bi milijuni koje je ostavio barun Hirsch bili potpuno uskraćeni. A sultanovo sadašnje odbijanje jednako je nevažno, jer je nacionalna politika neovisna o prolaznim raspoloženjima i prolaznim vladarima. Jedini aspekt koji je stvarno važan je hoće li Izraelovo lice biti stalno okrenuto prema Cionu ili ne – desetljećima, pa čak i stoljećima. Mnogo manje ovisi o sultanovom umu nego o umu dr. Herzla. Hoće li izgubiti strpljenje? Jer vođe poput dr. Herzla ne rađaju se u svakom stoljeću.”

Cionistima će biti uzalud nadati se da će uspostaviti neovisnu vladu u Palestini. Nijedna od civiliziranih nacija ne bi bila za to da Obećanu zemlju u potpunosti stavi pod svoju kontrolu; a i da jesu, Bog to ne bi odobravao. Palestinu će „gaziti pogani dok se ne ispune vremena pogana” – to jest, do listopada 1914. A. D. Do tog će vremena nebesko Kraljevstvo preuzeti vlast, a Drevni dostojnici – Abraham, Izak i Jakov, i svi sveti proroci – uskrsnut će i činiti zemaljske predstavnike duhovnog i nevidljivog Kraljevstva Krista i njegove Nevjeste – Evandeoske crkve.

Tada će Izrael biti spašen od svoje sljepoće (Rim. 11:26, 27); i Bog će na njih „izliti duha milosti i molitve” (Zah. 12:10); a to njihovo istinsko obraćenje Gospodinu i Istini bit će početak obraćenja svijeta (Rim. 11:15), kada će „mnogi narodi ići, govoreći: 'Hajdemo, uzađimo na goru Jahvinu, u Dom Boga Jakovljeva! On će nas naučiti svojim putovima, i mi ćemo hoditi njegovim stazama.'” (Mihej 4:2).

Nemir u Njemačkoj

Kajzer je nedavno predložio povećanje njemačke vojske, što se već smatra velikim financijskim i drugim opterećenjem. Tisak izjavljuje da će postojati opasnost od revolucije ako se stvar bude forsirala. Njemačke državne obveznice doživjele su nagli pad odmah nakon objave.

Značaj ovogodišnjih parlamentarnih izbora u Njemačkoj ne može se u potpunosti shvatiti bez uzimanja u obzir činjenice da svi ljudi nisu jednaki pred zakonom u Carevom carstvu. Određene klase birača imaju veća prava od drugih i smiju glasati dva, tri ili više puta, ovisno o njihovom rangu ili bogatstvu. Nepotrebno je reći da su povlašteni nositelji biračkog prava uglavnom pristaše vlade i članovi konzervativnih stranaka. Službeni rezultati koji pokazuju da su

socijaldemokrati osvojili 3.008.000 glasova znače da oni čine više od polovice ukupnog broja birača u Njemačkoj i da bi pod sustavom „jedan čovjek – jedan glas” osvojili sve. Od 1899. godine pridobili su 900.000 novih pristaša, a njihova konačna kontrola nad Reichstagom je izvjesna. Carevo neprijateljstvo im, čini se, pomaže. Bit će prisiljen promijeniti svoj stav ili preuzeti diktaturu. On se ponaša kao da je stvar nevažna, kao nešto što se može promijeniti na sljedećim izborima.

„KRIST U VAMA, NADA SLAVE”

– KOLOŠANIMA 1:27 –

JEZIK je samo sredstvo za priopćavanje misli, a riječi su samo simboli ideja. Kada su riječi oblikovane u rečenice tako da izražavaju nemogućnost ili apsurd, kada se doslovno uzmu, ali snažno ilustriraju poznatu istinu kada se simbolički tumače, instinktivno prepoznamo figuru i poučeni smo njome. Na taj način mnoge duboke stvari Božje – duhovne stvari – izražene su nam, budući da su često snažno ilustrirane stvarima koje su nam poznate na prirodnoj razini. Tako, na primjer, uskrsnuće, i prirodno i duhovno, nalazi ilustraciju u procesima vegetacije (1 Kor. 15:35-38); i procesi početka, razvoja i konačnog usavršavanja duhovnih sinova Božjih nalaze izvanrednu ilustraciju u začecu, oživljavanju i rođenju prirodnog čovjeka (Jakov 1:18; Efežanima 2:1; Ivan 3:3). Ali ako, kada čitamo te simbole ili ilustracije duhovnih stvari, izopačimo i obeščastimo svoju Bogom danu razumnost prihvaćajući očite apsurdne kao njihovo tumačenje, varamo sami sebe, i time nismo bez krivnje.

U prispodobama i tamnim, simboličkim izrekama naš Gospodin je otvorio svoja usta i poučavao svoje učenike, očekujući od njih da koriste svoj zdrav razum u tumačenju njih samih ili u prosuđivanju ispravnosti bilo kojeg tumačenja koje nude drugi, kako bi to postala hrana u pravo vrijeme. I kada su jednom prilikom, umjesto da koriste svoj mozak kako bi iz toga izvukli impliciranu lekciju, učenici zatražili tumačenje prispodobe, Isus je sugestivno i prijekorno odgovorio: „Kako ćete onda razumjeti sve prispodobe?” (Marko 4:13). On želi da mislimo, razmatramo i koristimo naše Bogom dane mentalne sposobnosti u njihovoj legitimnoj upotrebi.

Imajući na umu ova korisna razmišljanja, zajedno s činjenicom da Sveto Pismo obiluje ovim simboličkim izrazima istine, razmotrimo značenje onoga što apostol misli kada govori o „Kristu u vama, nadi slave.” On koristi istu figuru ponovno u svom pismu Galaćanima (Gal. 4:19), rekavši: „Djeco moja, koju ponovno rađam, dok se Krist ne oblikuje u vama,” itd. Ovdje apostol uspoređuje svoju brigu, rad i izdržljivost za one koji su začeti po Istini za novu prirodu, s fizičkom izdržljivošću majke u hranjenju i održavanju klice

ljudskog života dok se novo ljudsko biće ne oblikuje i ne bude sposobno samo za sebe preuzeti elemente koji održavaju život iz prirode, neovisno o njenom životu. Tako je apostol nastojao hraniti i održavati te klice duhovnog bića svojim vlastitim duhovnim životom dok, neovisno o njegovom osobnom radu i utjecaju, ne bi bili sposobni sami za sebe preuzeti Bogom dane elemente duhovnog života sadržane u Riječi Istine; – dok se Kristov karakter ne bi definitivno oblikovao u njima.

Ni u kojem drugom razumnom smislu apostol nije mogao roditi te Galaćanske kršćane; i ni u kojem drugom razumnom smislu Krist nije mogao biti oblikovan u njima, ili u nama. Misao je da svako pravo dijete Božje mora imati određeni individualni kršćanski karakter koji ne ovisi o duhovnom životu bilo kojeg drugog kršćanina. On mora iz Riječi Istine, koju su proglasili i primjerom pokazali drugi kršćani, crpiti one životne principe, itd., koji mu daju uspostavljen karakter, duhovnu individualnost svojstvenu njemu. Tako odlučna i određena treba biti duhovna individualnost svakoga, da, čak i ako voljeni brat ili sestra čiji je duhovni život prvi hranio naš i doveo nas do potpunosti karaktera otpadne (što apostol pokazuje da nije nemoguće – Heb. 6:4-6; Gal. 1:8), mi bismo i dalje živjeli, sposobni sami za sebe preuzeti duh Istine.

Pavao se bojao, i imao je razloga za strah, da Galaćanski kršćani još nisu došli do tog stanja uspostavljenog karaktera – da Kristov život još nije definitivno oblikovan u njima. Rekao je: „Bojim se za vas, da se nisam uzalud trudio za vas” (Gal. 4:11); jer su već obraćali pažnju na zavodljive učitelje i odstupali od vjere, pokazujući da nisu uspostavljeni u Istini, i posljedično nisu uspostavljeni u duhu Istine, koji je duh Kristov, i, stoga, da Krist još nije oblikovan u njima. (Redak 19).

Jao, koliko često vidimo među onima koji nose ime Kristovo, i koji su doista primili duh posinjenja kao sinovi Božji, da Krist još nije oblikovan u njima! Da još nisu postigli taj stupanj razvoja koji manifestira jasnu duhovnu individualnost! Oni uvelike ovise o duhovnom životu drugih, i ako njihov duhovni život opada, oni

koji o njima ovise trpe sličan pad; ako zalutaju u zabludu, ovi ih slijede, kao što su to činili mnogi od onih Galaćanskih kršćana kojima je Pavao pisao. Kako je s vama, dragi moji, u vašim pojedinačnim slučajevima? Primijenite pitanje na sebe – je li Krist oblikovan u vama tako potpuno da vas ništa od ovih stvari ne pokreće? Da, koliko god vas to moglo žalostiti u srcu, ne može utjecati na vaš duhovni život? To je ono što znači imati „Krista u vama, nadu slave.”

Plašt misterije i praznovjerja bačen je oko ovog izraza apostola, očito od strane velikog Protivnika Istine i Crkve, s ciljem da na neki tajni način, poznat samo iniciranima, Krist osobno dolazi u posvećenu dušu i koristi tu dušu jednostavno kao stroj; i da je, samim time, stroj gotovo nepogrešiv, jer ga Krist koristi; da je za njih govoriti, misliti, djelovati ili tumačiti Sveto Pismo isto što bi i Krist to činio, u čijim su rukama oni samo pasivni kanali. S tom idejom obično idu dalje i tvrde da Krist osobno razgovara s njima i poučava ih neovisno o svojoj Riječi; a neki idu tako daleko da tvrde da imaju vizije i posebna otkrivenja od Gospodina. Neki govore o toj prisutnosti kao o Kristu; neki kao o Duhu Svetom; a neki ih koriste naizmjenično.

Iako u svemu tome ima privida istine, i dok se sjećamo da je Isus rekao: „Onaj tko ima moje zapovijedi i drži ih... bit će ljubljen od mog Oca, i ja ću ga ljubiti, i očitovat ću mu se; ... i doći ćemo k njemu i nastaniti se kod njega” (Ivan 14:21,23), istina je da se jedva može zamisliti ozbiljnija pogreška od ove ideje o osobnoj nepogrešivosti zbog navodne tajanstvene prisutnosti drugog bića unutar.

Primijetite da je ovo obećanje o trajnoj prisutnosti Oca i Sina dano onima koji imaju i drže zapovijedi Gospodina Isusa. Oni, dakle, koji ignoriraju Riječ Gospodnju i nemaju njegove zapovijedi – koji ne znaju što su one, i stoga ih ne mogu držati, već slušaju glas svojih vlastitih maštarija i bilježe sva promjenjiva stanja svojih osjećaja, zamjenjujući ih za glas Gospodnji i slijedeći dojmove koji proizlaze iz tog izvora, umjesto zapovijedi ili učenja Gospodnjih – prilično su u zabludi kada si prisvajaju ovo obećanje. Pod njihovom zabludom slijede drugog duha, a ne duha Istine; i ako se ne oporave od zamke, neizbježno će sve dublje i dublje uranjati u praznovjerje i zabludu.

Prva poteškoća s kojom se susrećemo u pokušaju da razbijemo ovu zabludu iz umova onih koji su njome zaludeni je tvrdnja da je to viši stupanj u duhovnom životu, do kojeg mi još nismo dosegli. Ako se iznese svjedočanstvo Svetog Pisma koje se odnosi na tu temu, oni kažu: „Oh, vidim da imate znanje u glavi, ali nemate Duha, nemate Krista u sebi.” Zatim nastavljaju pričati kako je Krist u njima i da ih „učí divne stvari,” za koje ubrzo otkrivamo da su prilično neskladne s Riječju Božjom. Slučaj je doista tužan kada se sva

svjedočanstva Svetog Pisma koja su suprotna njihovom vjerovanju odbacuju tvrdnjama o superiornim otkrivenjima Krista ili Duha Svetoga koje druga Božja djeca ne uživaju, i da Krist osobno prebiva u njima, itd., itd.

Tko, osim ovih zaludenih, ne može vidjeti da, ako je njihova teorija istinita – ako Bog razgovara s njima i odgovara na sva njihova pitanja mimo svoje pisane Riječi, Biblije, kroz mentalnu inspiraciju, snove ili čujni zvuk – onda je Biblija za njih beskorisna knjiga, a vrijeme provedeno u njenom proučavanju je uzaludno potrošeno vrijeme. Tko bi „istraživao Pisma” kao skriveno blago, kako je Gospodin zapovjedio i kako su svi apostoli istraživali, ako bi mogli zatvoriti oči ili kleknuti i dobiti posebno otkrivenje od Boga u vezi s traženim informacijama? Svakako bi svaka razumna osoba radije imala posebno otkrivenje o nekoj temi, nego provodila dane, mjesece i godine ispitujući i uspoređujući riječi našeg Gospodina i apostola s riječima proroka i Knjige Otkrivenja („istražujući na koje ili na kakvo vrijeme duh označava”), ako bi mogli pitati i dobiti nadahnut i nepogrešiv odgovor u trenutku. Nitko od Božjih posvećenih ne bi trebao biti tako zaveden od Protivnika. To je korak prema ponosu i svakom zlom djelu; – prema ponosu, jer oni koji su tako zavedeni uskoro osjećaju da su od Boga počašćeni iznad apostola, koji su čak i na konferenciji prosuđivali um Gospodnji kako je pročitao u njegovoj Riječi i u njegovim providonosnim vodstvima u skladu s njegovom Riječi (Djela 15:12-15); prema svakom zlom djelu, jer oni koji su tako naduti zamišljaju sebe nepogrešivima, i, odvojeni od sidra istine, Biblije, Sotona ih može brzo odvesti u vanjsku tamu svijeta, ili u još mračnije zablude.

Ali svjedočanstvo Svetog Pisma je sasvim suprotno ovom hvalisavom duhu. Pavao kaže: „Ne znate li... da je Isus Krist u vama, osim ako niste odbačeni?” i zatim nas potiče da ispitamo sami sebe jesmo li u vjeri, ili smo odbacili vjeru i tako postali odbačeni – više ne prihvaćeni od Boga (2 Kor. 13:5). Svako pravo dijete Božje poštuje zapovijedi Božje: istražuje Pisma kako bi ih upoznalo i nije ostavljeno u neznanju o njima; i, učeći ih, nastoji ih držati, i trajna prisutnost Oca i Sina je sa svima takvima sve dok nastavljaju držati i čuvati (poslušati) njegove zapovijedi – držati Istinu u pravednosti.

Imati Istinu i držati je ne znači samo prihvatiti je na preporuku nekog prijatelja, jer pruža neku utjehu i ne košta ništa, i držati je dok neki drugi pretpostavljeni prijatelj ne zaslijepi nestabilan um nekom maštovitom teorijom. Obećanje trajne prisutnosti Oca i Sina nije za takve. Krist nije u njima; Krist je u poniznima i iskrenima. On i Otac ih ljube i prebivaju s njima.

Ali kako? Da ilustriramo – prijatelj koji prati drugog do željezničke stanice rekao je, dok se ovaj

spremao ukrcati na vlak: „Sjeti se, bit ću s tobom cijelim putem.” Mislio je da će njegove misli biti s njegovim prijateljem i da će se brinuti za njegovu dobrobit, itd. Na sličan, ali još potpuniji i širi način, Gospodin je uvijek prisutan sa svojim narodom. On uvijek misli na nas, brine se za naše interese, čuva nas u opasnosti, brine se za nas u materijalnim i duhovnim stvarima, čita naša srca, bilježi svaki impuls pune ljubavi odanosti prema njemu, oblikuje utjecaje oko nas za našu disciplinu i pročišćavanje, i sluša naš najslabiji poziv za pomoć ili suosjećanje ili zajedništvo s njim. On nikada nije na trenutak izvan straže, bilo da ga zovemo u užurbane podnevne sate ili u tihe noćne straže. I ne samo da je Gospodin Isus tako prisutan, već i Otac također. Kako je blagoslovljeno ostvarenje takve trajne vjernosti! I nijedno pravo dijete Božje nije lišeno ovog dokaza svog posinjenja. Ponekad je to očitiije nego inače; na primjer, kada neka posebna kušnja vjere ili strpljenja ili izdržljivosti zahtijeva poseban poziv za posebnu pomoć, i odmah dolazi milost dovoljna s dragocjenim ostvarenjem svog brižnog izvora. Tako:

„Čak i tuga, dotaknuta nebom, postaje svijetla,
S više nego zrakom ushićenja,
Kao što nam tama pokazuje svjetlove svjetla
Koje nikada nismo vidjeli danju.”

Svako pravo dijete Božje ima ove dragocjene dokaze posinjenja, i najgrublja mjesta na njegovom putu su tako osvijetljena božanskom milošću da postaju najsvjetlija, a sjećanje ih nastavlja spominjati sa zahvalnošću; i vjera, nada i ljubav postaju snažne i nadahnjujuće.

Naš Gospodin uvijek povezuje napredak i razvoj našeg duhovnog života s našim primanjem i poslušnošću Istini, i svako dijete Božje treba se čuvati onog učenja koje tvrdi da je ispred Riječi, i da Krist ili

Duh Sveti govori takvim naprednim kršćanima neovisno o Riječi. Zamka je vrlo opasna. Ona potiče duhovni ponos i hvalisavost, i čini nemoćnim upozorenja i opomene Svetog Pisma jer zavedeni misle da imaju višeg učitelja koji prebiva u njima. A Sotona, koristeći se zabludom, vodi ih zarobljene po svojoj volji.

Ovi simbolični izrazi Svetog Pisma moraju se tumačiti kao simboli, a nametanje bilo kakvog nerazumnog tumačenja na njih pokazuje krivnju u zanemarivanju božanski određenih zakona našeg uma, a rezultat je samoobmana. Kada čitamo: „Onaj tko prebiva u ljubavi, prebiva u Bogu, i Bog u njemu” (1 Iv 4:16), jedino razumno tumačenje je da prebivamo u ljubavi i naklonosti, te u duhu ili stavu Božjem; i da njegov duh ili stav prebiva u nama. Tako Bog svojim prebivajućim duhom djeluje u nama da želimo i činimo ono što je njemu ugodno (Fil 2:13); i smatramo se da nismo u tijelu, već u duhu, ako Duh Božji prebiva u nama (Rim 8:8,9).

Nastojmo imati sve više i više uma, Duha Božjega – da njegova Riječ obilno prebiva u nama (Iv 15:7; Kol 3:16) – da imamo i držimo njegove zapovijedi, kako bi trajna prisutnost Oca i Sina bila s nama; i da, shvaćajući da su Kristov karakter i život definitivno oblikovani u nama, nada slave može biti naša; jer naš Gospodin je rekao: „Neće svaki koji mi govori: Gospodine, Gospodine, ući u kraljevstvo nebesko, nego onaj koji vrši volju Oca mojega koji je na nebesima.” (Mt 7:21). Kako bismo stoga trebali biti pažljivi u traženju i poznavanju i vršenju volje Božje. Mnogi će doista izaći s tvrdnjom o svojim čudesnim djelima, nadajući se da će biti primljeni u Kraljevstvo, ali samo oni koji su vršili volju Gospodnju bit će priznati, i koji nemaju vlastitih teorija ili djela kojima bi se hvalili.

PRAVILNO TRAŽENJE BOŽJE NAKLONOSTI

– 2. SAMUELOVA 6:1-12. – 4. LISTOPADA.. –

„Blaženi su oni koji prebivaju u domu tvome.” – Psalam 84:4.

Nakon što je David bio dobrovoljno izabran za kralja svih plemena Izraela, ne kao rezultat osvajanja, već kao rezultat njegovog strpljivog čekanja na Gospodinovo vrijeme da ga postavi na mjesto kralja, zauzeo je Jeruzalem i učinio ga glavnim gradom kraljevstva. Zatim su uslijedili ratovi s Filistejcima, koji su ponovno pokušali napasti zemlju Izraelovu. U tim ratovima, pod Gospodinovim blagoslovom, Izraelci su bili uspješni. Nakon sedam godina pod takvim uvjetima – nakon što je kraljevstvo Izraela postalo prilično stabilno i nije bilo vjerojatno da će biti napadnuto od neprijatelja – počinje scena ove lekcije. Kralj David, u to vrijeme oko četrdeset i četiri godine star, prepoznao je činjenicu da su vjerska pitanja bila

na niskoj razini u narodu već mnogo godina, i da ih je Gospodin sada blagoslovio ponovno ih ujedinivši i dajući im mir, došlo je prikladno vrijeme da učini što može u smislu oživljavanja vjerskih osjećaja naroda. Njegovo vlastito srce uvijek odano Gospodinu, želio je da drugi više cijene Gospodina kao svoju svjetlost i svoje spasenje. Tako je sa svima koji istinski poštuju Gospodina i vjeruju u njega; žele širiti svoje radosti i pomagati drugima da dođu u isto stanje mira i odmora u Gospodinu.

Kovčeg saveza, podsjetimo se, bio je glavni predmet namještaja u službi Šatora sastanka koju je Gospodin uspostavio preko Mojsija u pustinji. Nemamo sigurnih podataka o pravilnosti bogoslužja u

Šatoru sastanka tijekom razdoblja od Jošue do danas. Vrlo je vjerojatno da su se službe održavale s više ili manje pravilnosti. Moguće je da su, budući da je Kovčeg bio glavno središte interesa u vezi s tom službom, njegovi pokreti, itd., mogli uključivati i premještanje drugih predmeta namještaja Šatora sastanka, njegovih dasaka, zavjesa, svjetiljke, stola, oltara, itd.

Nedugo nakon što je Izrael ušao u Palestinu, Jošua je smjestio Kovčeg u Šilo, 32 kilometra sjeverno od Jeruzalema. (Još. 18:1.) Da je još uvijek bio tamo na kraju razdoblja Sudaca, i dok je Samuel živio s Elijem, pokazuje 1. Samuelova 1:3. Elijevi sinovi su ponijeli Kovčeg sa sobom u bitku protiv Filistejaca, pokazujući tako svoju vjeru u božanske institucije, iako su im životi bili pokvareni; ali kao rezultat ove zloupotrebe Kovčega, Gospodin je dopustio da ga Filistejci zarobe. Međutim, dok su ga posjedovali, činilo se da ga prati prokletstvo. U hramu njihovog boga Dagona, njegov je kip pao pred Kovčegom, a ljudi gradova u kojima je bio smješten bili su pogođeni pošastima. Filistejci su bili sretni što su se riješili Kovčega, i natovarivši ga na kola, usmjerili su volove prema Izraelcima. Od trenutka povratka, Kovčeg je bio u skrbništvu Abinadaba, svećenika, i njegovih sinova, od kojih je jedan bio Uza. Kovčeg je tako bio kod kuće Abinadaba na brdu Gibeji i Kirjat-Jearimu, inače zvanom Baale, sedamdeset godina.

Svaki vjerski pokret među Židovima mora se nužno usredotočiti na Kovčeg saveza, jer je on bio simbol Gospodinove prisutnosti i njegove milosti i milosrđa prema njima kao narodu. Sjećamo se da je, kada je bio na svom mjestu u Svetinji nad svetinjama Šatora sastanka, svjetlost zvana Shekinah slava predstavljala Gospodinovu prisutnost između dva kerubina na njegovom zlatnom poklopcu, koji se zvao Pomirilište, jer se na njemu svake godine škropila krv pomirenja, koja je pokrivala grijehe tog naroda za godinu dana, i ponavljala se iz godine u godinu, kao predstava krvi Kristove, kojom se ostvaruje pravo pomirenje. U kutiji ispod ovog poklopca ili Pomirilišta nalazila se zlatna posuda s manom, Aronov štap koji je procvjetao i dvije ploče Zakona, simbolizirajući milostive aranžmane i obećanja Svemogućeg svom narodu. Duhovni Izrael, hvala Bogu, naslijedio je stvarnosti koje su bile tako prikazane. Krist je Kovčeg saveza. U njemu Zakon ima punu zadovoljštinu. U njemu je svećenička služba, predstavljena Aronovim štapom, i u njemu je osigurana nebeska mana. Sve te stvari su nam dane po Pomirilištu, i imamo pristup i prihvaćeni smo pred Pomirilištem kao članovi tijela Velikog Svećenika, po zaslugi krvi pomirenja koju je naš Otkupitelj prolio kao pomirnicu za naše grijehe, i ne samo za naše, nego i za grijehe cijelog svijeta.

Kralj David je shvatio da Kovčeg Gospodnji, koji predstavlja njegovu prisutnost, treba biti u glavnom

gradu nacije, čineći ga gradom velikog Kralja i usmjeravajući misli Izraela ne samo na njihovog zemaljskog kralja i njegove zakone i propise, već kroz njega i na nebeskog Kralja kojeg je predstavljao. Kako bi ovaj događaj bio značajan – kako bi pobudio vjerske osjećaje cijeloga naroda – kralj je shvatio da svi moraju na neki način sudjelovati u tom pohodu, te je stoga iz svih krajeva okupio trideset tisuća glavnih ljudi u narodu, ne samo vojne predstavnike nego i plemenske poglavare. Ovdje postoji dobra lekcija za sve duhovne Izraelce koji imaju bilo kakvu istaknutost u provođenju vjerskog rada. Nije dovoljno da vođa, predstavnik, pokuša neku istaknutu službu za Gospodina i za Istinu. Mudrije je, bolje na svaki način, da svi Gospodinovi ljudi budu pozvani da se izravno ili predstavnički pridruže bilo kojoj istaknutoj stvari povezanoj s Gospodinovom službom. Čak i u poslovima male zajednice bit će nepovoljno da jedna osoba obavlja sve govore, sve vođenje, sve služenje. Mnogo je bolje, mnogo mudrije, mnogo više u skladu s biblijskim smjernicama, da svatko nastoji sudjelovati u službi i da bude ohrabren da to čini u skladu sa svojim prirodnim talentima i u mjeri u kojoj se pokaže ponizan, vjeran i koristan.

Svetu radost i veselje putovanja s Kovčegom iz Kirjat-Jearima prema Jeruzalemu iznenada je prekinulo poskakivanje kola, za koje je Uza, koji je bio zadužen za njega, strahovao da će ga prevrnuti. Kada je pružio ruku da stabilizira Kovčeg, smrtno je stradao zbog svoje pogreške. Umjesto veselja zavladała je konsternacija. Trideset tisuća ljudi koji su se okupili posebno da bi počastili Gospodina, kao i sam David, bili su uznemireni. Strah je obuzeo sve, i David je odmah zaključio da je to ili znak božanskog nezadovoljstva zbog donošenja Kovčega u Jeruzalem, ili da bi sve veće katastrofe mogle zadesiti njega i grad zbog prisutnosti Kovčega. Svi su bili u strahu, i pitanje je sada bilo, što učiniti sa svetim proročištem. Hrabri čovjek iz plemena Levija, Obed-Edom, bio je spreman primiti simbol prisutnosti Gospodina Jehove u svoje dvorište – vjerojatno je Kovčeg bio postavljen sa Šatorom sastanka, itd., u njegovom dvorištu ili prikladnom mjestu.

„A Davidu se nije dopalo zato što se GOSPOD oborio na Uzu.” – ne nezadovoljan Gospodinom, možemo biti sigurni, s obzirom na ono što znamo o njemu, jer Davidovo poštovanje prema Gospodinu i njegovo povjerenje u njegove pravedne postupke jasno su očiti u svim njegovim spisima. Ispravno možemo razumjeti da je David bio nezadovoljan svojom prijašnjom odlukom – da odnese Kovčeg u Jeruzalem; nezadovoljan što su njegove dobre namjere u vezi s oživljavanjem religije i čašćenjem Gospodina tako pošle po zlu zbog nedostatka pažnje s njegove strane i sa strane svećenika koji su bili zaduženi za pokret, jer

nisu poslušali izravne i jasne upute Gospodina u vezi s načinom na koji se ovaj sveti simbol njegove prisutnosti treba premjestiti. Pogledajte Br. 4:15; 7:9, gdje je navedeno da se Kovčeg treba nositi na ramenima Levita pomoću poluga koje prolaze kroz određene prstenove postavljene za tu svrhu. Da je to bio Davidov stav, očito je iz čitanja devetog retka: "David se pobojavao Gospodina toga dana i rekao: Kako će Kovčeg Gospodnji doći k meni?" Možemo zamisliti razočaranje i sramotu, ne samo Davida, već i trideset tisuća predstavnika Izraela, kada su se razišli svojim domovima, razočarani u vezi svojih dobrih namjera, koje očito nisu bile u potpunosti odobrene od Gospodina.

Izjava da je „Gospodinov gnjev planuo protiv Uze” ne treba se shvatiti kao znak nasilne strasti s Gospodinove strane, već je očito prilagođen izraz kako bi se ljudima približila činjenica da je Gospodin bio nezadovoljan Uzinih postupkom i smatrao je prikladnim kazniti ga zbog njegovog nemara. Vrlo je moguće da je dugotrajno druženje s Kovčegom kod Uze izazvalo osjećaj upoznatosti i gubitak poštovanja prema njemu kao predstavniku Boga; i njegovo otvoreno kršenje božanske regulative na cesti, pred očima predstavnika cijelog Izraela, dovelo bi božanske zapovijedi i prijetnje u vezi s Kovčegom i raznim svetim stvarima Šatora sastanka u nepoštovanje. Gospodin je to osudio u interesu svog naroda, i usput iskoristio priliku da pouči cijeli Izrael, preko njihovih tamo okupljenih predstavnika, veliku lekciju o prikladnosti poštovanja prema Gospodinu i prema posebnim detaljima njegovih zapovijedi.

Poštovanje prema Gospodinu je početak mudrosti. Tko nije naučio ovu osnovnu lekciju o poštovanju, nije ispravno započeo svoje bogoslužje i službu. Ako ne nauči ovu lekciju, vjerojatno neće postići ništa što će biti ugodno Gospodinu – sklon je biti kamen spoticanja, a ne pomoć u Gospodinovoj službi. Doista, oni koji su posvećeni Gospodinu i koji su imali privilegiju rukovati svetim stvarima i ući u Svetinju nad svetinjama po krvi Isusa, pristupajući prijestolju nebeske milosti u molitvi, stalno trebaju imati na umu prikladnost poštovanja dok pristupaju Gospodinu ili se uključuju u bilo koju službu za njega. Svi takvi trebaju naučiti iz ove lekcije kako dodirivati svete stvari, i to činiti prema božanskim uputama, a ne drugačije. Pjesnik je primijetio ovu sklonost nekih da „jure tamo gdje se anđeli boje kročiti.” Takvo nepoštovanje ponekad se očituje u molitvi, gdje onaj koji bi trebao biti štovatelj, prepun zahvalnosti za primljene milosti, pokušava davati upute velikom Kralju kraljeva u vezi s upravljanjem njegovim djelom blizu i daleko i u svim pojedinostima. Gospodin danas ne udara takve i ne čini ih javnim primjerima zbog njihovog nepoštovanja, ali možemo biti sigurni da, kako kaže Apostol, takve molbe neće dobiti nikakvo

razmatranje od Gospodina. (Jakov 1:7.) Lekcija za nas u ovom pitanju je da je poslušnost bolja od žrtve. Nošenje Kovčega na ramenima četvorice Levita možda nije bilo tako veličanstveno kao postupak s kolima; ipak bi bilo ugodnije Gospodinu, jer je bilo prema njegovim uputama. Primijenimo ovu lekciju pažljivo i pazimo da ne samo da želimo činiti Gospodinovu volju, već da to želimo činiti na njegov način, tako da ćemo pažljivo slušati izjave njegove Riječi, ili, kako prorok izražava, budimo među onima koji drhte pred njegovom Riječi – koji su izuzetno pažljivi da zabilježe i posebno slijede Gospodinovu Riječ u svakoj stvari. „Oni će biti moji, kaže Gospodin, u onaj dan kad dođem da sakupim svoje dragulje.”

Onima koji razaznaju biblijsko učenje da je smrt prestanak života, a ne ulazak u život obilniji, neće biti potrebno objašnjavati da je Uzino ponašanje ne samo opravdalo Gospodina u tome da ga učini primjerom pred narodom, poučavajući cijeli narod poštovanju, već i da nije nanescena nikakva šteta Uzinoj vječnoj budućnosti. On je živio prije nego što je otkupna cijena bila plaćena i prije nego što su se otvorila vrata vječnog života. Bio je jedan član ljudske obitelji za koju je Krist Isus, naš Gospodin, dao svoj život kao otkupninu. Kao posljedica toga, on će biti jedan član ljudske obitelji koji će na kraju čuti glas Sina Čovječjega i izaći iz sna smrti – da mu se u njegovo „pravo vrijeme” posvjedoči da je Bog bio milostiv prema cijeloj našoj rasi i otkupio nas dragocjenom krvlju. (1 Tim. 2:4-6.) Onima koji su stekli pogrešnu ideju koja zanemaruje uskrsnuće i tvrdi da nema mrtvih koje treba uskrsnuti, već da su mrtvi živiji nego ikad prije, i koji stoga misle da je Uza odmah bačen u ruke đavola na vječne muke – za njih se ova priča čini zbunjujućom i nepravedno strogom. Hvala Bogu na jasnijem svjetlu koje sada sja na njegov karakter i plan!

Tijekom tri mjeseca dok je Kovčeg bio u domu Obed-Edoma, Gospodinov blagoslov bio je posebno s tom obitelji, do te mjere da su njihovi susjedi to primijetili, a stvar je na kraju došla do kralja. Smatramo da nije nerazumno pretpostaviti da je nešto u karakteru Obed-Edoma i ponašanju njegove kuće, u njegovom poštovanju prema Gospodinu i povjerenju u njega, imalo veze s blagoslovom koji je pratio posjedovanje Kovčega; jer nemamo zapisa o bilo kakvom posebnom blagoslovu koji je došao u kuću Abinadaba tijekom sedamdeset godina koliko je Kovčeg tamo ostao. Mogli bismo izvući pouku iz ovoga primjenjivu na duhovni Izrael. Biblija nam u nekim aspektima predstavlja Gospodina, kao što je Kovčeg predstavljao njega prirodnom Izraelu. Njoj se obraćamo za rješavanje naših pitanja. Iz nje čujemo Gospodinovu poruku koja govori mir našim dušama, oprost grijeha, itd. Biblija je bila u mnogim domovima u kršćanstvu više od sedamdeset godina, a da nije

donijela nikakav poseban blagoslov tim domovima; ipak, nekima je, čak i u nekoliko mjeseci, donijela neprocjenjive milosti. Koja je razlika? Odgovaramo da mnogo ovisi o iskrenosti Izraelca i stupnju poštovanja koje ima prema Gospodinu i njegovoj Riječi, te o njegovoj pažljivosti kako bi se u toj Riječi savjetovao o svim svojim poslovima i poslovima svoga doma. Oni koji imaju blagoslov Gospodinove Riječi, a posebno oni koji imaju bilo kakvo svjetlo na njezinim stranicama u ovom svitanju Milenijskog jutra, ako ne primaju veliki blagoslov od nje u svojim srcima, mir, radost, utjehu, hrabrost, snagu, i ne nalaze takve blagoslove i na članovima svojih domaćinstava, imaju razloga zapitati se u kojoj mjeri su odgovorni za svoj neuspjeh da tako profitiraju.

Čuvši za blagoslov Gospodnji nad domom Obed-Edoma, kralj David je dobio novu hrabrost i shvatio da su različita iskustva Uze i Obed-Edoma pouka da će oni koji s poštovanjem i pažljivo nastoje spoznati i

izvršiti volju Gospodnju biti blagoslovljeni u skladu s njihovom blizinom njemu, dok se nemarni i nepoštovani trebaju samo bojati. Ponovno je kralj okupio predstavnike nacije iz svih krajeva, glavne ljude plemena i glavne predstavnike vojske, itd., i očito je da je ovaj dan donošenja Kovčega u Jeruzalem bio najradosniji i najznačajniji dan u Davidovom cijelom iskustvu. Pogledajte izvještaj o tome u 1. Ljetopisa 15, 16. Ovom prilikom pazilo se da se slijede božanske upute, i Kovčeg je nošen na ramenima Levita, uz česta zaustavljanja tijekom kojih su prinošene žrtve Gospodinu.

Sve u svemu, razabiremo da je Gospodinovo postupanje u ovom pitanju poučilo Davida i cijeli Izrael veliku lekciju, i bilo je vrlo korisno za naciju u cjelini. Tako je sa svim ispravkama u pravednosti koje Gospodin može u bilo kojem trenutku dati onima koji su istinski njegovi; pravilno primljene, donijet će mirne plodove pravednosti, poštovanja i poslušnosti.

POKAJANJE KRALJA DAVIDA

— PSALAM 51:1-17. — 18. LISTOPADA. —

Ključni tekst. — „Stvori u meni čisto srce, Bože.”

PROSPERITET nije bio na osobnu korist kralju Davidu. Nakon godina izvanrednog uspjeha pod Gospodinovim blagoslovom, kada je njegovo kraljevstvo bilo moćno i njegovo ime časno, a potreba za njegovim osobnim sudjelovanjem u ratovima prošla, i njegovo srce počelo težiti zemaljskim užicima i bilo manje revno za Gospodina i Zakon nego na početku, kralj je pao u vrlo teške grijehе, koji se čine još crnijima u usporedbi s visokim moralnim karakterom koji je pokazao u ranijem životu, kada je bio čovjek po Božjem srcu. Priča o njegovim grijesima, kako se zaljubio u Bat-Šebu i počinio preljub s njom, a potom, kako bi se zaštitio, dao da njezin muž Urija bude postavljen u prvi red bitke kako bi ga neprijatelj ubio, što je uključivalo i gubitak nekoliko drugih života, ispričana je u Svetom pismu na vrlo izravan način, bez ikakvog pokušaja da se opravda kraljeva pogreška. Nema ponuđenih isprika u vezi s pričom; puna težina ovih strašnih zločina leži izravno na kraljevoj glavi. Kakve god isprike mogle biti ponuđene u njegovu korist, moraju doći od čitatelja priče. Možemo predložiti neke misli u tom smjeru: U to vrijeme kraljevi svijeta su imali despotsku vlast, i bilo je uvriježeno mišljenje među ljudima da kralj ne može pogriješiti – da je sve što mu je bilo po volji bilo ispravno zbog njegovog visokog položaja kao glave i vladara nacije. Ni u kojem smislu riječi ne bismo se složili s takvom mišlju. Ipak, možemo razumno pretpostaviti da bi takav opći sentiment imao više ili manje utjecaja na kraljev um. Onaj koji je poštovao Saulov život, jer je bio Gospodinov pomazanik, možda

je donekle pao u zabludu da ga vlastito pomazanje od Gospodina u određenoj mjeri oslobađa odgovornosti koje su ležale na drugima iz njegove nacije.

Otprilike dvije godine nakon što su ti zločini počinjeni, kralj je pokušavao ugušiti svoju savjest i smatrati da je samo koristio kraljevske slobode u onome što je učinio. Ipak, njegova savjest ga je mučila, i osjećao je otuđenje od Boga i osudu prema njegovom zakonu kakvu ne bi osjećao da je bio drugačijeg karaktera. Bog ga također nije brzo ukorio. Dopustio mu je da u potpunosti osjeti gorčinu srca – dopustio mu je da osjeti tamu duše, odsutnost radosti, koja je proizašla iz oblaka koji je došao između njega i Gospodina. U prikladno vrijeme, nakon što je David prošao kroz tajne tuge i muke duše, Gospodin mu je poslao ukor preko proroka Natana kako bi mu jasno predočio cijelu stvar. Natan je, koristeći se usporedbom, pobudio kraljeve simpatije i izjavu vrlo stroge presude – smrtne kazne – protiv osobe koja je zgriješila, a zatim mu je prorok prenio lekciju rekavši: „Ti si taj čovjek!”

Kralj David, trebamo se sjetiti, nije pripadao duhovnoj kući sinova, i stoga je imao mnogo manje jasan pogled na takve stvari nego što bi to ispravno pripadalo svakom članu kuće sinova, začelih od duha i „poučenih od Boga.” Stoga ne trebamo očekivati da ćemo izvući pouku za sebe na sličan način. Umjesto toga, mi iz duhovne kuće, pod jasnijim shvaćanjem božanske volje, trebamo se sjetiti višeg tumačenja preljuba i ubojstva iznesenog u Novom zavjetu: da tko god želi preljub, a samo ga vanjske okolnosti ili

strahovi sprječavaju, zapravo je preljubnik u svom srcu (Matej 5:28); da onaj tko je ljut na svog brata, tko mrzi svog brata, je ubojica – jer duh ljutnje je onaj koji, neobuzdan, vodi do ubojstva (Matej 5:22); i da osoba koja žudi za stvarima drugoga i samo je spriječena da ih uzme zbog nedostatka prilike ili straha od posljedica, je u srcu lopov. Ako Nova Stvorenja primijene ta načela prilikom ispitivanja vlastitog srca, sasvim je vjerojatno da će neki od „kuće sinova” danas otkriti danas otkriti da su vrlo blizu razini kralja Davida u pogledu grijeha, i tako gledajući stvari, pokazat će proporcionalno veću suosjećajnost u svojoj prosudbi kraljevskog prijestupnika. Takvi će također pronaći veliku utjehu u Gospodinovoj suosjećajnosti, pod uvjetom da su uznemireni zbog svojih prijestupa kao što je David bio zbog svojih. „Kod tebe je suosjećanje da bi te se bojali,” kaže prorok. Da Bog nije imao suosjećanja, kao što ga mnogi naši bližnji nemaju, ne bi bilo ničega za nadati se u takvim okolnostima. Kada shvatimo da postoji oprost kod Gospodina za sve koji su iskreno pokajani, i koji stoga daju dokaz da njihovi grijesi nisu namjerni, već više zbog slabosti naslijeđa i pod pritiskom zasljepljujućih iskušenja, tada smo potaknuti na pokajanje s nadom u bolje stvari.

51. Psalam općenito se prepoznaje kao onaj u kojem psalmist izražava Bogu svoje kajanje za svoje grijehe, a činjenica da je posvećen Glavnom glazbeniku implicira da je kraljeva namjera bila da se, kao i drugi psalmi, pjeva u službama u Šatoru, za koje je odvojio veliki broj pjevača. Tako shvaćamo da, ako je grijeh bio očit i težak, pomirenje koje je kralj nastojao postići bilo je vrlo javno. Vjerojatno su mnogi iz naroda osjetili više ili manje kraljevu osudu, a njezin utjecaj morao je biti vrlo štetan; i sada, u svom javnom priznanju toga kao grijeha i svojoj molitvi za božanski oprost, kralj bi poništio, koliko je to moguće, ne samo štetu koju je nanio svojoj savjesti, koja je kao oblak stajala između njega i Gospodina, već bi poništio i zle utjecaje u pogledu savjesti naroda – o temama preljuba i ubojstva.

Ovdje ponovno vidimo zašto je David opisan kao čovjek po Božjem srcu. Njegovi grijesi nisu bili ugodni Bogu – naprotiv; ali kasnije uvažavanje težine grijeha i iskreno pokajanje pred Gospodinom, te želja da se očisti od svakog zla, bili su ugodni Gospodinu. Ovdje imamo ilustraciju kako sve stvari mogu djelovati na dobro onima koji vole Boga. Zbog odanosti njegovog srca Gospodinu i načelima pravednosti, čak su i ti strašni grijesi rezultirali velikim blagoslovom za Davidovo srce – ponizivši ga – dajući mu uvažavanje njegove slabosti i malenosti, te njegove potrebe da ostane blizu Gospodinu, ako želi imati Gospodinovo zajedništvo i suosjećanje i biti siguran od iskušenja vlastitog palog tijela. Tako je isto i s Novim Stvorenjem. Koliko ih je shvatilo korisne lekcije i blagoslove iz nekih svojih posrtanja – ne da su

posrtanja bila dobra niti od Gospodina, već da je Gospodin bio u stanju utjecati na takve okolnosti za dobro onima koji su ispravnog uma – pravilno potaknuti njima na pokajanje i reformaciju.

Prva tri stiha Psalma izražavaju Davidovo shvaćanje njegovog grijeha i njegovo povjerenje u Gospodina, bez ikakvog pokušaja da se opravda za svoje nedostatke. Vjerovao je Gospodinu da će učiniti sve što je moguće i jednostavno se pozvao na njegovu veliku „dobrotu”. Prisjećajući se mnoštva Božjih nježnih milosti u prošlosti, izrazio je vjeru i povjerenje da bi Gospodin na neki način mogao izbrisati te teške prijestupe i oprostiti ih. Gospodin još nije jasno definirao način na koji bi mogao biti pravedan, a ipak opravdati grešnike. Samo je nejasno kroz sjene žrtava Dana pomirenja nagovijestio da ima neki svoj način na koji bi u pravo vrijeme krivci, ali pokajani, mogli biti očišćeni. David je shvatio misao o milosrđu kako je shvaćena u tipovima i sjenama Zakona, a još više mi iz kuće sinova možemo shvatiti misao o oprost u našeg Oca kada vidimo da se ona provodi prema nama kroz Gospodina Isusa Krista, koji je već dao sebe kao otkupninu za sve, da se svjedoči u pravo vrijeme, i čija je žrtva prihvaćena od Oca, – što se očituje uskrsnućem našeg Gospodina od mrtvih i silaskom svetog Duha na Pedeseticu. Ako je, dakle, David mogao vjerovati Gospodinu za dobrotu i nježne milosti i oprost grijeha, članovi kuće sinova trebali bi biti u stanju pokazati punu vjeru u božanski karakter i plan spasenja od grijeha.

Četvrti stih bi se mogao činiti kao da ignorira činjenicu da je učinjeno zlo prema bližnjima, ali možemo ga radije shvatiti kao da, iako je kralj prepoznao to zlo prema bližnjima, prepoznao je još veću odgovornost prema Bogu, čije je zakone prekršio i čiju je kraljevsku službu, koja je predočavala Kristovu, obeščastio. Stoga, u kontrastu između onoga što bi ljudi mogli misliti o njegovom zločinu protiv čovjeka i njegove vlastite još veće svijesti o njegovom grijehu protiv Gospodina, ovo drugo se činilo toliko većim da je praktički zasjenilo prvo. Veći grijeh protiv Svemogućeg potpuno zasjenjuje nepravde prema čovječanstvu. David izjavljuje svoje priznanje činjenice da je Bog veliki Sudac, i da, kakva god bila njegova presuda, unaprijed zna da će biti pravedna.

U petom stihu uvodi olakotnu misao, kao da podsjeća Gospodina da je rođen u grijehu i stoga da savršenstvo nije bilo moguće za njega. Ali ne koristi tu činjenicu kao paravan iza kojeg bi sakrio vlastitu odgovornost. Slobodan da odlučuje, iako grešnik po prirodi, bio je nužno odgovoran za popuštanje iskušenju, ali je bio uvjeren da će mu Gospodin dati korist od svake olakotne okolnosti.

Primijetiti ćemo da je David očekivao kaznu od Gospodina za svoje grijehe i ovdje je izražavao svoje povjerenje da Gospodin neće poslati kaznu koja ne bi

bila razumna i unutar granica pravde. Ono za što se molio u ovom psalmu nije bilo oslobađanje od odgovarajuće kazne, već za očišćenje svog srca pred Gospodinom i za obnovu božanske naklonosti. Zapravo, nalazimo da je Gospodin poslao strogu kaznu kralju i da je obnovio grešnika u svoju naklonost, dopuštajući mu da ponovno iskusi radosti njegovog spasenja. Prema mišljenju drugih kraljeva njegovog vremena, očito prihvaćenom od strane naroda Izraela, kralj je poduzeo izuzetno umjeren korak u grijehu, jer nije izravno oduzeo život Uriji, već je samo prešutno pristao na njegovu smrt u bitci; ali kralj je shvatio da Bog gleda dublje od toga i želi istinu – pravednost u unutarnjim dijelovima – u srcu. Vanjski zločin i zločin dopušten u umu jednako su odvratni u Božjim očima: njegovo iskustvo naučilo je kralja mudrosti. Sada je želio biti temeljito očišćen i pjesnički kaže: „Očisti me izopom i bit ću čist. Operi me i bit ću bjelji od snijega.” Izop se koristio u škropljenju nečistih prema Zakonu. David, donekle shvaćajući značaj simbola, želio je antitipsko očišćenje svog srca. Njegovo uvažavanje Gospodinove temeljitosti u postupanju s grijehom i njegove suosjećajnosti u oprost su dobre lekcije za neke od još povlaštenijih članova „kuće sinova.” Mnogi od potonjih, iako su vidjeli „okom vjere” veliku Pomirbu za grijehe koju je učinio naš Gospodin Isus, još uvijek nisu u stanju u potpunosti shvatiti činjenicu da je primjena zasluge njegove žrtve sasvim dovoljna da nas očisti od svakog grijeha i usavrši, kako bismo mogli biti prepoznati kao apsolutno čisti u očima Oca i postupano s nama u skladu s tim – ne kao s grešnicima, već kao sa sinovima.

Iz izjave u osmom stihu možemo razumno zaključiti da je tijekom godine koja je prethodila ovom pokajanju kralj David bio u tako jadnom stanju uma da mu čak ni glazba pjevača i onih koji su vješto svirali na harfi, kao ni sve radosne pjesme prirode, nisu donosile radost – nisu imale veselja u sebi da utješe njegovo srce kada je bilo udaljeno od Gospodinove prisutnosti i zajedništva. Ovo je misao naše himne, koja kaže o duši koja uživa u svjetlu Gospodinove naklonosti:

„Slatki pogledi, slatke ptice i slatko cvijeće
Svi su dobili novu slatkoću za mene;” i
"Njegova prisutnost raspršuje svu tugu,
I čini da se sve u meni raduje;" i
„Dok sam tako sretan u njemu,
Prosinac je ugodan kao Svibanj.”

Kralj David je čeznuo za radošću i veseljem koje je iskustio u prošlim vremenima, i figurativno se uspoređuje s nekim čije su kosti bile slomljene. Znao je da će mu se radost i utjeha vratiti ako bi ponovno mogao zadobiti Gospodinovu naklonost. Također je znao da Gospodin ne može gledati na grijeh s bilo

kakvim odobravanjem, stoga je njegova molitva bila: „Sakrij lice svoje od grijeha mojih i izbriši svu nepravdu moju! Stvori u meni, Bože, srce čisto, i obnovi u meni duh ispravni! Ne odbaci me od nazočnosti svoje, i svoga Duha Svetog ne uzmi od mene! Vрати mi radost spasenja svoga, i podupri me svojim duhom slobodnim!”

Nijedan pravi kršćanin ne može čitati ove riječi a da ne osjeti duboko suosjećanje s različitim izrazima; i iako kao Nova Stvorenja u Kristu Isusu nismo imali iskustva s tako strašnim grijesima kao oni koji su opterećivali Davidovo srce, ipak naše veće odgovornosti i viša shvaćanja grijeha pod „novom zapovijedi” i pod uputama svetog Duha, kao Božji sinovi, uzrokuju da osjećamo proporcionalnu težinu prijestupa koji bi se u očima svijeta činili beznačajnima – takvi, na primjer, kao što smo upravo spomenuli: pohlepa, mržnja, kleveta, koji su krađe i ubojstva s višeg stajališta božanskog pogleda prikladnog za Novo Stvorenje.

U 13. stihu prorok predlaže Gospodinu da se njegova nelagoda zbog božanske nemilosti koristi za poučavanje drugih, – da pokaže prijestupnicima Gospodinove putove i da odvрати grešnike od zla njihovog puta. Kako je ova misao prikladna za nas! Tek kada eksperimentalno, kroz vjeru u Kristovu krv, saznamo da su naši grijesi uklonjeni iz Očevog pogleda, tek kada iskusimo radosti njegovog spasenja i oprosta, možemo biti u stanju služiti istini ili biti primjer drugima. Stoga vidimo da su samo oni koji su začeti od svetog Duha pomazani za propovijedanje evanđelja. Drugima Gospodin kaže: „Što ti imaš uzimati moje riječi u svoja usta, kad mrziš pouku i odbacuješ moje riječi iza sebe?” – odbijajući se pokoriti božanskim zahtjevima.

14. stih ponavlja istu misao u drugačijem obliku. Ako ga Gospodin izbavi od njegove krivnje u vezi s njegovim grijehom, njegov će jezik nakon toga glasno pjevati Gospodinovu pravednost – ne Davidovu pravednost. Ovo je pjesma koju svi oprani krvlju mogu pjevati: „Istiniti i pravedni su svi tvoji putovi, Gospodine Bože Svemogući. Otkupio si nas između ljudi.” Nitko od nas nema pravo pjevati svoju vlastitu pravednost, jer kako apostol izjavljuje: „Nema pravednog, nijednog.” Misija očišćenih je prihvatiti i koristiti Gospodinovu milost prema njima, veličati njegovu pravednost, priznati svoju nevrijednost i pozivati druge da prepoznaju ovaj izvor pravednosti i oprosta.

„Gospodine, otvori usne moje, i usta će moja obznanjivati hvalu tvoju!” Ovaj izraz implicira da nitko ne treba očekivati da će imati pravo otvaranje svojih usta kako bi obznanjivao Gospodinove hvale i pozvao iz tame u njegovo čudesno svjetlo, osim ako Gospodin prvo ne otvori njihove usne svojom milošću i istinom;

jer inače, kako bi itko mogao očekivati da će prenijeti radosnu vijest velike radosti koja će biti za sve ljude? Ovo jednako implicira da svi koji su dobili oprost grijeha trebaju biti u stanju duha da potpuno posvete sve Gospodinu, i tada svi takvi trebaju očekivati otvaranje svojih usana, kako bi poruka Božje istine i milosti mogla teći iz njih za pouku i blagoslov drugih – kako je napisano: „Milošću su tvoje usne ispunjene.” „Stavio si novu pjesmu u moja usta, čak i dobrotu našeg Boga.” Iako su ove riječi posebno prikladne za našeg dragog Otkupitelja, one su također prikladne za svakog člana „Crkve koja je njegovo tijelo,” i svi koji tvrde da su dio „tijela,” a nikada nisu imali otvorene usne da priznaju Gospodina u mjeri svojih mogućnosti, imaju razloga preispitati sve što se tiče njihovog odnosa s Gospodinom.

U stihovima 16 i 17 kralj pokazuje da je stekao duboko razumijevanje značenja nekih predodžbenih žrtava; – iako je vjerojatno, nadahnut, napisao mudrije nego što je razumio. Kao što smo vidjeli u našem proučavanju Tabernakulskih sjena boljih žrtava, samo su žrtve Dana pomirenja bile žrtve za grijeh, dok su paljenice i mirotvorne žrtve ostatka godine predstavljale posvećenje Gospodinu i njegovoj službi. Shvaćajući ovu misao proročanski, koliko god ju je intelektualno shvatio, kralj David je izrazio svoje shvaćanje da je Gospodinu draže slomljeno i skrušeno srce nego paljenice, koje su bile samo tipovi. Također, učimo da ništa što možemo dati Gospodinu, čak i nakon našeg prihvaćanja u Kristu, nema vrijednost u njegovim očima dok mu prvo ne damo sebe, – naša srca, naše volje.

Uvijek se sjetimo da Gospodin nikada ne prezire slomljeno i skrušeno srce, nikada ga neće odbaciti. Stoga, u kakvu god poteškoću upadnu neki od Gospodinovih ljudi iz Novog stvorenja, ako osjete glad za Gospodinovim zajedništvom i oprostom, ako osjete da su im srca skrušena i slomljena, neka ne očajavaju, nego neka se sjete da je Bog učinio pripremu kroz zasluge Krista koji mu omogućuju da slobodno prihvati i opravda od svakog grijeha sve koji mu

dolaze kroz Isusa – kroz vjeru u njegovu krv. Postoji grijeh na smrt – grijeh na drugu smrt – od kojeg neće biti oporavka, nema uskrснуća; ali oni koji imaju skrušena i slomljena srca zbog svojih grijeha mogu znati da nisu počinili „grijeh na smrt”, jer njihovo stanje srca to dokazuje, kao što apostol izjavljuje: „Nemoguće je ponovno obnoviti na pokajanje” one koji su počinili grijeh na smrt – namjerne grešnike protiv punog svjetla i znanja. Stoga, neka se svi raduju u milosti našeg Boga, koji je kroz Krista, svoj prihvaćeni put, sposoban spasiti do kraja sve koji mu dolaze, ostavljajući grijeh i njegove želje.

„Sada, ako bilo koji čovjek [Crkve posrne u] grijeh [zbog slabosti i iskušenja – ne namjerno], imamo zagovornika kod Oca, Isusa Krista pravednika.” (1. Ivanova 2:1.) Takvi, dakle, mogu s vjerom pristupiti prijestolju nebeske milosti da bi dobili milosrđe i našli milost za pomoć u svakoj (budućoj) potrebi. (Heb. 4:16.) Ali, poput Davida, njihove molitve i nade trebale bi biti za obnovu božanske naklonosti, a ne za bijeg od kazni potrebnih za njihovu ispravku. Bog je oprostio Davidu, ali ga je također kaznio. – 2. Samuelova 12:11-14.

Sigurno je kralj David iz ovog tužnog iskustva naučio veliku lekciju o milosrđu. Koliko je puta morao prisjetiti se svog odgovora na Natanovu prisposobu: „Čovjek koji je to učinio zaslužuje smrt: i vratit će janje četverostruko, jer je to učinio i jer nije imao sažaljenja!” Jao, jadni Davide! te su riječi pokazale da je imao um, srce, koje nije bilo strano pravdi i sažaljenju u poslovima drugih ljudi, i stoga je bio još krivlji u svojim mnogo ozbiljnijim kršenjima pravde i suosjećanja. „Blagoslovljen je onaj koji nije osuđen u onome što dopušta,” – koji nije osuđen vlastitim izjavama u vezi s poslovima drugih. Oh, kako milosrdni prema pogreškama drugih trebamo biti kada se sjetimo riječi našeg dragog Otkupitelja: „Ako ne oprostite ljudima njihove prijestupe, ni vaš nebeski Otac neće oprostiti vaše prijestupe”; i kada se opet sjetimo da ne možemo ni moliti za oprost naših grijeha ako iz srca ne oprostimo onima koji su nas povrijedili i ponovno žele naše zajedništvo.

